„Stil, lieve jongen!" smeekte zij. „We zullen beiden je vader gaan zoeken, jij en ik. Hij zal je bij zich houden, wees maar niet bang. Hij houdt van je!"

Met zijn hoofd tegen haar hart gedrukt stierven zijn snikken weg; toen, met zijn kleine knuistjes haar wangen strelende, vroeg hij:

„Als hij mij niet houden wil; als vader geen kleine jongens kan hebben, wil jij me wel houden, is 't niet?"

De jonge dame haalde diep adem en lachte, en omdat zij een vrouw was, waarin onbewust een moeder sliep, nam ze zijn hoofd in haar hand en kuste hem op de ronde bruine wangen.

„Ja, dan zal ik je houden, lieveling!"

En terwijl de trein voortvloog in de duisternis, viel de kleine kleuter in een gerusten slaap.

II.

Na een poosje rees de jonge dame voorzichtig op met die moederlijke teederheid, die de vrouw is aangeboren; maakte van haar raglan een kussen, legde hierop het hoofd van den knaap en strekte zijn beenen op de bank uit. Dan stond zij op en keek met een mengeling van gewaarwordingen op het kind neer. Eindelijk haalde zij de schouders op, glimlachte zacht voor zich heen en ging op de plaats zitten, waar eerst de kleine Adri gezeten had, voordat het „schommelen" van den wagen hem aan haar zijde gebracht had.

Met het hoofd achterover verzonk zij in gepeins. Haar gedachten prikkelden haar door hun vaagheid en onzekerheid. Zij was altijd zoo zeker geweest van zichzelf. Met een ruk ging ze rechtop zitten, als wilde ze hierdoor alle besluiteloosheid verbannen.

„Wat 'n onzin!" zei ze tot zichzelf. „Alsof alle kinderen zoo aantrekkelijk zijn als deze kleine jongen. De kennismaking met dit lieve jongetje zou je juist nog meer de onhebbelijkheid van dien ander — zijn jongen — doen tegenstaan. Neen, je hadt gelijk met wat je hem verleden jaar zei; je hebt gelijk in wat je nu geschreven hebt en je zult gelijk hebben, als je straks den brief post.

„Alleen had je geen gelijk, toen je zei dat je van *alle* kinderen niet hield. Maar dit is waarschijnlijk niets meer dan de uitzondering die den regel bevestigt."

Ze haalde uit haar handtaschje een brief te voorschijn en las hem nog eens aandachtig door:

Lieve Fred,

„Je bloemen en je brief heb ik ontvangen, ze waren mij een aangename afwisseling bij mijn werkzaamheden in het saaie landstadje, waar een vrouwelijke reporter beschouwd en aangegaapt wordt als een tweehoofdig monster.

„Mijn werk is hier geëindigd en hedenavond keer ik naar Rotterdam terug. Ik zend je dezen brief nog heden, opdat je hem lezen en overdenken kunt, voordat we elkaar morgen weerzien. Als je erg boos op mij bent, behoef je niet te komen, want ik zie je liever niet, dan met je te twisten over iets waarover niet te twisten valt.

„Fred, ik kan niet met je trouwen, omdat je een zoon hebt.

„Ik wilde .... ik *wilde* dat je mij kon begrijpen. Het kwetst mij dat je onvrouwelijk over mij denkt.

„Je zegt wel, dat hij nimmer in ons huis zal komen, maar, o, ik weet maar al te goed hoe het gaan zal. De menschen die hem verplegen, zullen zich van hem ontdoen, zoodra zij hooren, dat je een vrouw getrouwd hebt, die zijn haar kan kammen en zijn gezicht wasschen. En jij, zijn vader, kunt hem niet terugsturen als ze je hem zenden. Ik, je vrouw, die de plaats van zijn moeder inneemt, kan niet eischen dat je hem weer wegzendt. Neen, we zouden hem moeten aannemen en al mijn geluk zou een einde nemen.

„Ja, want ik houd niet van kinderen. Ze vervelen mij als ze stil en onnatuurlijk zijn; ze maken mij zenuwachtig als ze natuurlijk zijn, want dan zijn 't kleine demonen. Ik geloof, dat ik aan hen gewend zou raken als het mijn eigen kinderen waren, maar het kind van een andere vrouw, van een vrouw, die eenmaal *jouw* vrouw was, kan ik niet uitstaan. Begrijp je dat, Fred? Ik zou jaloersch zijn op die doode vrouw als ik haar kind tusschen ons zag.

„En dan wat voor moeder zou ik zijn? Ik ben niet geboren om moeder te wezen, evenmin als jij een vader bent. Dat je dit nochtans bent is een misgreep van het noodlot.

„Natuurlijk ben ik een goede vrouw, in zeker opzicht; doch

De Perenpluk in de Streek (N.H.)

Het ooft is dezen zomer ongekend hoog in prijs. Sommige boomen geven wel 'n opbrengst van 80 gulden. De handelaars reizen dan ook de boomgaarden af, om de peren ondershands op te koopen, vóór ze naar de veiling worden vervoerd.

moeders zijn van ander hout gesneden. Moeders zijn beter dan ik, teederder, toegevender, opofferender. Zie naar onze vrienden! Ze zijn en denken zooals wij: Ze beschouwen kinderen als een noodzakelijk kwaad, als een lastpost. Het is niets slechts van ons, maar we zijn zorgeloos. Er is zooveel in ons leven, onschuldig in zichzelve, dat we voor het kind zouden moeten opgeven.

„Jij zoudt misschien je zoon liefhebben, maar niet verstandig. Spreek je ooit over hem? Wist ik dat je een zoon had, voor dat Broekhuys dien avond je bespotte en je een vader van den kouden grond noemde, en jij bloosde alsof je de grootste misdaad begaan had? O, Fred, jij maakt als vader een even slecht figuur als ik doen zou als moeder. Jij bent evenals ik te veel bohémien.

„Natuurlijk is er nog het middel dat jij aanvoerde. Je zoudt van je zoon afstand kunnen doen, zoodat men hem je later niet thuis zou kunnen sturen. Maar, dat strijdt tegen mijn conscientie! Arm klein schepseltje! Hij heeft het recht te zeggen dat hij ergens op den aardbol een vader heeft, al is 't dan ook een armzalig specimen.

Neen, heusch, lieve, berust in mijn besluit; het is voor ons beiden het beste, afstand van elkander te doen."

Betty.

De Perenpluk in de Streek (N.H.)

De pas-geplukte peren worden reeds ondershands verkocht.

Zij vouwde den brief langzaam dicht en stak hem langzaam in de enveloppe. Ze zuchtte even. Het visioen van Fred, groot, mannelijk, vroolijk, teeder, jongensachtig, zorgeloos, kwam haar voor oogen. Ostentatief, bijna vijandig schudde zij het hoofd. Daarna sloot zij den brief.

„Je bent geheel je tramontane kwijt, Bettylief," zei ze tot zichzelf, „alleen omdat een kleine jongen je heeft liefgekregen en jij hem. Wie weet wat 'n onaangenaam creatuur Freds zoon is. Stel je voor: Fred en ik des Zondags aan 't wandelen in 't park met een kleinen jongen tusschen ons in. Altijd tusschen ons!"

„Altijd tusschen ons!" herhaalde zij. „Die jongen ... o, hoe haat ik hem!"

Nu viel haar blik weer op den slapenden Adri. Zijn gezichtje was betraand, vuil, met een krabbel op zijn voorhoofd; toch 'n snoes van 'n jongen. Maar .... opeens beklemde haar de adem. Die krullende haarlok op het voorhoofd van den knaap geleek in ligging en vorm geheel op dien welke Freds hoofd versierde als hij achterover geleund in zijn stoel naar haar zang luisterde. En de wenkbrauwen, de wimpers. Zij herinnerde zich Freds patriciersneus; de neus van den knaap tegenover haar was hiervan een verkleind, doch sprekend evenbeeld.

Ze leunde achterover en legde de handen in haar schoot.

„Ik zal vanavond nog den brief op de bus doen; ik wil Fred vandaag niet meer zien. Mijn zenuwen zijn een beetje geschokt. Het is beter dat ik wacht tot morgen, voordat ik hem ontmoet!"

„Rót-ter-dam — uitstappèn!"

Deze woorden brachten haar uit 't droomland in de werkelijkheid terug. Adri rolde, toen de trein stilhield, bijna van de bank, maar bleef toch doorslapen. Het was een laat uur om een gezonden kleinen jongen wakker te maken en Adri's gewoonten waren gegrond op den regel en de orde van een verstandig bestuurd huishouden.

Betty schudde hem voorzichtig, toen nam ze hem op en kuste hem op het voorhoofd. Hij bleef steeds doorslapen; ze schudde hem wat heftiger; eindelijk hief hij het hoofd, dat als lood zoo zwaar neerhing, op, keek haar aan en liet toen, als gerustgesteld, het hoofd op haar schouder vallen.

„Wil ik den kleinen jongen voor u eruit dragen?" vroeg een hulpvaardig heer. — „Ja .... neen .... als u wilt, draagt u dan even mijn valies!" antwoordde zij. Gek! flitste het terzelfdertijd door haar hoofd, alsof ze van dit kind niet scheiden wilde.

De menigte bewoog zich langzaam naar den uitgang; buiten gekomen, bedankte zij den heer, die haar nu het valies in handen gaf.

Eenige huurkoetsiers stonden in de schaduw van het stationsportiek en monsterden de menigte. Het kind was voor haar, die geen kinderen dragen gewend was, als lood zoo zwaar. Zij riep een koetsier aan. Wat zou ze met den kleine doen? Mee naar huis nemen, natuurlijk, en dan? Adverteeren: een kind gevonden? Hem naar de politie brengen? Zijn oom of zijn vader trachten te vinden? Bij den uitgang stond een politieagent, die aandachtig luisterde naar een heer in ulster, die met den rug naar haar toegekeerd stond. Toen zij naderde, hoorde zij den heer op gejaagden toon zeggen:

„Ja, ja, zooals ik u zei ..... vijf of zes jaar oud! .... Ja, heelemaal alleen ..... ik heb hem bepaald in de menigte gemist. In zoo'n volkshoop kom je oogen te kort. Mijn arme kleine vent!"

De stem was haar bekend, maar klonk nu onnatuurlijk, angstig en geagiteerd. Het was de stem van Fred, de zorgelooze; Fred, de vijand van scènes; maar de kalme opgeruimde stem van anders had nu een rauwen klank.

Betty stootte hem aan.

„Fred, neem dit kind aan," hijgde zij. „Hij is zoo zwaar!"

III.

Onder het naar huis rijden hadden Fred en Betty elkander

(Zie vervolg op pag. 10.)